

SUZANNE
COLLINS

SPOTGAAI

Vertaald door
Maria Postema

VAN GOOR

Lees de hele *Hongerspelen*-serie:
De Hongerspelen
Vlammen
Spotgaai
De ballade van slangen en zangvogels
Dageraad boven de boete

ISBN 978 90 00 39930 7
ISBN 978 90 475 1641 5 (e-book)
NUR 330/285

© 2011, 2020, 2025 Van Goor
Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv

oorspronkelijke titel *Mockingjay*
oorspronkelijke uitgave © 2010 Scholastic Press, an imprint of
Scholastic Inc., New York

www.bestofyabooks.nl
www.hongerspelen.nl

tekst Suzanne Collins
vertaling Maria Postema
ontwerp boekblokbedrukking Lisa Marie Pompilio – Von Brooklyn Design
omslagtypografie en zetwerk binnenwerk Erwin van Wanrooij

*Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar
gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch
of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming
van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is
uitdrukkelijk niet toegestaan.*

*All rights are reserved, including those for text and data mining, AI
training and similar technologies.*

**Voor
Cap, Charlie en Isabel**

**DEEL I
'DE AS'**

Ik staar naar mijn schoenen en kijk hoe er een fijn laagje as op het versleten leer neerdaalt. Hier stond het bed waar ik samen met mijn zusje Prim in sliep. Daar verderop stond de keukentafel. De bakstenen van de ingestorte schoorsteen, die in een zwartgeblakerde hoop op elkaar liggen, vormen een referentiepunt voor de rest van het huis. Het is de enige manier waarop ik me in deze eindeloze grijze massa kan oriënteren.

Er is bijna niets meer over van District 12. Een maand geleden hebben de brandbommen van het Capitool de huizen van de arme mijnwerkers in de Laag, de winkels in de stad en zelfs het Gerechtsgebouw weggevaagd. Het enige gebied dat gespaard is gebleven, is de Winnaarswijk. Ik weet niet precies waarom. Misschien om iedereen die hier voor Capitoolzaken naartoe moet een fatsoenlijk onderkomen te kunnen bieden. Een verdwaalde verslaggever. Een commissie die de kolenmijnen komt inspecteren. Een ploeg vredebewakers op zoek naar vluchtelingen die terug willen komen.

Maar er komt niemand terug, behalve ik. En dan alleen voor een kort bezoekje. De autoriteiten in District 13 waren tegen deze reis. Ze vinden het maar een dure en zinloze onderneming, aangezien er minstens twaalf onzichtbare hovercrafts in de lucht rondvliegen om me te beschermen en er geen nieuwe informatie te halen valt. Maar ik moest het zien. Ik heb zelfs gezegd dat ik anders niet zou meewerken aan hun andere plannen.

Uiteindelijk gaf Plutarch Heavensbee, de Hoofdspelmaker die de rebellen in het Capitool aanvoerde, zich gewonnen. ‘Laat haar dan maar gaan. We kunnen beter één dag verspillen dan een hele maand. Misschien is een uitstapje naar District 12 wel precies wat ze nodig heeft om haar ervan te overtuigen dat we aan dezelfde kant staan.’

Dezelfde kant. Ik voel een stekende pijn in mijn linkerslaap en druk mijn hand ertegenaan. Het is precies de plek waar Johanna Mason me met de rol draad heeft geslagen. Herinneringen komen voorbij terwijl ik probeer te bepalen wat waar is en wat niet. Welke gebeurtenissen hebben ertoe geleid dat ik nu tussen de puinhopen van mijn stad sta? Het valt niet mee, want ik heb nog steeds last van de hersenschudding die Johanna me heeft bezorgd en mijn gedachten hebben de neiging om allemaal door elkaar te lopen. Bovendien krijg ik soms waanbeelden van de medicijnen die ze me geven tegen de pijn en om mijn stemmingen te beïnvloeden. Denk ik. Ik vraag me nog steeds af of ik wel echt hallucineerde toen de vloer van mijn ziekenhuiskamer op een nacht in een kleed van kronkelende slangen veranderde.

Ik probeer een techniek die een van de artsen me heeft aangeraden. Ik begin met de allereenvoudigste dingen, waarvan ik zeker weet dat ze waar zijn, en ga zo stap voor stap naar de ingewikkelder zaken. De lijst ontvouwt zich in mijn hoofd...

Ik heet Katniss Everdeen. Ik ben zeventien jaar. Ik kom uit District 12. Ik heb meegedaan aan de Hongerspelen. Ik ben ontsnapt. Het Capitool haat me. Peeta is gevangengenomen. Men vermoedt dat hij dood is. Waarschijnlijk is hij dood. Misschien is het wel beter voor hem als hij dood is...

‘Katniss! Zal ik naar beneden komen?’ Ik hoor de stem

van mijn beste vriend Gale door de headset die ik van de rebellen per se moest dragen. Gale zit in de hovercraft en houdt me scherp in de gaten, klaar om in te grijpen als er iets misgaat. Ik besef dat ik in elkaar gedoken op de grond zit, met mijn ellebogen op mijn bovenbenen en mijn hoofd in mijn handen. Het ziet er vast uit alsof ik elk moment kan instorten. Dat moet ik niet hebben. Niet nu ze eindelijk mijn medicatie aan het afbouwen zijn.

Ik kom overeind en wuif zijn aanbod weg. ‘Nee, hoor. Niks aan de hand.’ Om mijn woorden kracht bij te zetten loop ik weg bij mijn oude huis en vertrek richting de stad. Gale wilde samen met mij in 12 afgezet worden, maar hij drong niet aan toen ik zijn gezelschap afwees. Hij begrijpt dat ik vandaag niemand bij me in de buurt wil hebben. Zelfs hem niet. Sommige tochten moet je alleen maken.

Het is een gloeiend hete, kurkdroke zomer. Er is nauwelijks regen gevallen om de bergen as weg te spoelen die na het bombardement zijn blijven liggen. De as stuift af en toe op door mijn voetstappen. Er is geen wind die de hopen uit elkaar kan blazen. Ik houd mijn ogen op de plek gericht waar volgens mij vroeger de weg was, want toen ze me in het Weiland lieten zakken lette ik niet goed op en struikelde meteen over een kei. Alleen was het geen kei – het was een mensenschedel. Hij rolde door en bleef toen met het gezicht naar boven liggen, en ik stond heel lang naar de tanden te staren terwijl ik me afvroeg van wie ze waren en bedacht dat mijn tanden er in een soortgelijke situatie waarschijnlijk precies zo zouden uitzien.

Uit de macht der gewoonte blijf ik op de weg lopen, hoewel ik dat beter niet zou kunnen doen, want overal liggen overblijfselen van op de vlucht geslagen mensen. Sommigen zijn volledig verbrand. Maar anderen, die waarschijn-

lijk gestikt zijn door de rook, zijn aan de ergste vlammen ontsnapt en liggen nu in verschillende stadia van ontbinding stinkend op de grond, zwart van de vliegen, als kadavers voor de aaseters. *Ik heb jullie vermoord*, denk ik terwijl ik langs een berg lijken loop. *En jullie. En jullie.*

Want zo is het. Het was mijn pijn, gericht op de zwakke plek in het krachtveld rond de arena, die tot deze vloedgolf van vergelding heeft geleid. Die heel Panem in een staat van chaos heeft gestort.

In gedachten hoor ik weer wat president Snow tegen me zei op de ochtend voor ik aan de Zegetoer begon. *‘Katniss Everdeen, het meisje dat in vuur en vlam stond, heeft voor een vonk gezorgd die, als er niets aan gedaan wordt, kan uitgroeien tot een vlammenzee die heel Panem verwoest.’* Nu blijkt dat hij niet overdreef, me niet alleen maar bang probeerde te maken. Misschien probeerde hij wel oprecht mijn hulp in te roepen. Maar toen had ik al iets in gang gezet wat ik met geen mogelijkheid nog in de hand kon houden.

Brand. Het brandt nog steeds, denk ik verdoofd. In de verte braken de brandende kolenmijnen zwarte rook uit. Er is niemand meer in de buurt die het iets kan schelen. Meer dan negentig procent van de districtsinwoners is dood. De rest van de bevolking, een stuk of achthonderd mensen, is naar District 13 gevlucht – wat als je het mij vraagt hetzelfde is als voor eeuwig dakloos zijn.

Ik weet dat ik dat niet moet denken; ik weet dat ik dankbaar moet zijn dat we zo gastvrij opgevangen zijn toen we ziek, gewond, uitgehongerd en met lege handen aankwamen. Maar ik kan de gedachte niet van me af zetten dat District 13 een cruciale rol heeft gespeeld bij de vernietiging van 12. Wat niet wil zeggen dat ik onschuldig